

Iancu Flondor (1865-1924)

Om politic, avocat al drepturilor românilor din Bucovina, deputat în Dieta Bucovinei (1898-1904), vicepreședinte al Partidului Național Român din Bucovina (1898-1900), președinte al Partidului Poporal Național din Bucovina (1901-1904), președinte al Partidului Creștin Social Român / Partidul Român din Bucovina (1908-1910), președinte al Congresului General al Bucovinei (1918), ministru secretar de stat pentru Bucovina (1918-1919).

Născut în 3/15 august 1865, în Storojineț, astăzi o localitate din Ucraina, Iancu Flondor este descendentul unei familii de boieri din Țara de Sus a Moldovei. În 1894, a obținut doctoratul în drept, la Facultatea de Științe Juridice a Universității din Viena. În martie 1892, a fost unul dintre membrii fondatori ai societății Concordia, un paravan pentru un partid național al românilor din Bucovina. În august 1898, devine vicepreședintele Partidului Național Român.

Între 1898-1904, este ales deputat în Dieta Bucovinei și devine vicepreședintele Clubului Român, prin intermediul căruia milita pentru utilizarea limbii române în Bucovina. După un conflict cu alți membrii importanți ai Partidului Național Român, va demisiona.

În anul 1900, participă la fondarea Partidului Poporal Național, iar între 1901-1904, este ales președinte al acestui partid. În 1904 demisionează din acest partid, negăsind o platformă adecvată proiectelor sale politice și se retrage din viața politică până în anul 1908.

În anul 1908, revine ca președinte al Partidului Creștin Social Român din Bucovina, o denumire ce va fi schimbată, în ianuarie 1909, cu titulatura „Partidul Român”. În noiembrie 1910, renunță la președinția Partidului Român, invocând divergențe politice.

Iancu Flondor, 1865 - 1924
<https://muzeulbucovinei.ro/caiet-de-sarcini-executie-7-panouri-pentru-informarea-si-educarea-tinerei-generatii-si-nu-in-ultimul-rand-a-turistilor-care-viziteaza-suceava/>

După Primul Război Mondial, a avut un rol fundamental la înfăptuirea Bucovinei cu România, din postura de președinte al Consiliului Național Român, apoi ca președinte al Congresului General al Bucovinei, adunarea reprezentativă care a hotărât unirea în 15-28 noiembrie 1918.

Ulterior unirii, în cadrul guvernului lui Ion I.C. Brătianu, a primit funcția de ministru însărcinat cu guvernarea Bucovinei, în 18 noiembrie 1918. Având divergențe ireconciliabile cu colegii de guvern, se va retrage din această funcție în 15 aprilie 1919.

La 19 octombrie 1924, la Storojineț, se stinge din viață și este îngropat în cripta familiei din aceeași localitate, organizându-se funeralii naționale.

„A știut să-și guverneze noul ținut, cu prestigiu și autoritate. Cei cari l-au răsturnat o vor recunoaște azi, alături de aceia cari s-au folosit apoi de dânsul în tristele noastre discordii de după război. Nu însă în mijlocul lor va rămâne amintirea lui, ci în mijlocul luptei pe care a dus-o sincer și cavaleresc și în mijlocul biruinței pe care a meritat s-o reprezinte.”

Nicolae Iorga

Iancu-Flondor-și-Generalul-Zadik-anunță-votarea-Unirii
<https://muzeulbucovinei.ro/caiet-de-sarcini-executie-7-panouri-pentru-informarea-si-educarea-tinerei-generatii-si-nu-in-ultimul-rand-a-turistilor-care-viziteaza-suceava/>